

[Bindsløv.]

de bedste og billigste Vilkaar og København de daarligste og dyreste. Undertiden forbløffes man over den Kølighed, der udstraaler mod Københavns Kommune. Man kunde forbløffes over denne Kølighed ud fra mange Synspunkter, men ogsaa ud fra det Synspunkt, at Indenrigsministeren og Finansministeren dog er tidligere højtstaaende Embedsmænd inden for Københavns Kommune, og jeg tør sige, at vi i Kommunalbestyrelsen — det gælder alle Partier — undertiden savner noget af den Varme, som vi kunde have naturlige Grunde til at ønske os fra de to høje Embedsmænds Side.

Men har jeg nævnt Forholdet mellem Staten og Staden København, vil jeg ogsaa nævne Forholdet mellem Staten og Kommunerne i det hele. Jeg har allerede peget paa, at Staten har skubbet Udgifterne til Luftværnet fra sig og over paa Kommunerne. Jeg skal nævne et andet Forhold: den gældende Refusionsordning mellem Staten og Kommunerne. Medens Staten paa sin Side, naar det drejer sig om at indkassere de Beløb, som Kommunerne opkræver for Staten, saa at sige øjeblikkelig melder sig og kræver Pengene indbetalt fra Kommunekassen til Statskassen, saa er lige det omvendte Forholdet, naar det drejer sig om, at Staten skal refundere de Beløb, Kommunerne staar i Forskud med.

Jeg kan nævne, at for Københavns Vedkommende er det saaledes, at vi for den sociale Forsorg staar i Forskud for Staten med ca. 40 Mill. Kr. inden for et Aar, og disse 40 Mill. Kr. refunderes os fra Staten kvartalvis i Rater, men saaledes at der er Millionbeløb — det drejer sig om 7—8 Mill. Kr. om Aaret —, som Staten staar i Restance med op til 19—20 Maaneder. Det er let at se, hvor urimeligt dette er. Det er ogsaa let at se, hvor stort et Rentetab dette andrager for Kommunen. Man kan se paa det som et Spørgsmaal om Rentetab, og allerede der er det store Beløb, det drejer sig om; man kan ogsaa se paa det som et Spørgsmaal om Kapital. I en Tid, hvor Københavns Kommune er stedt i Nød med Hensyn til Kapital, hvor den endnu ikke ved, hvor den skal tage Pengene fra til at sætte Arbejder i Gang, nødvendige Arbejder baade for Kommunen og for de arbejdsledige i de kommende Aar, der er det saadan, at Kommunen skal ligge i Forskud for Staten med Beløb paa op imod 40 Mill. Kr. Urime-ligheden heraf skrider mod Himmelen.

Set paa Baggrund af alt dette har jeg Lov at sige, at det er urimeligt og upsykolo-

gisk, naar Københavns Kommunes Flertal kommer til Staten, kommer til sin Skyldner, og beder den hjælpe til, at Pengene kan skaffes til Veje andetsteds. Det er jo ikke urimeligt, at Staten siger: Ja, hellere end gerne, hvis vi saa kan slippe for alt Vrøvl fra jer, og det er netop det, der er ved at ske. Staten klarer for sig ved at skyde Ansvaret fra sig og give fri Bane for ekstra Opkrævning af Skatter hos Københavns Borgere i Stedet for at yde Københavns Kommune og Kommunerne i det hele Retfærdighed.

Med disse Betragtninger mener jeg at have godtgjort, at der for indeværende Finansaar ikke er nogen Nødvendighed for Københavns Kommune for at gaa til Udskrivning af nye Skatter. Det Problem, der er til Stede, vil kunne klares, dels ved Tilbageføring fra Henlæggelseskonti af de Beløb, som mod vore Raad i de to foregaaende Aar er henlagt, og dels ved at Staten hjælper os til enten at faa Byrderne til Luftværnet klaret, ved at Staten overtager dem, eller ved at Staten skaffer Kommunerne Laan til at klare disse Udgifter. Endvidere mener jeg at have paavist, at Kommunen har saa stærkt Krav paa Staten, at man ved at benytte den Respit, der gives til næste Rigsdagssamling til at skabe en Nyordning her, vil kunne skaffe Københavns Kommune en Erstatning, der vilde gøre det sandsynligt, at Københavns Kommune kunde komme igennem ogsaa næste Finansaar uden at skulle ty til ny Udplyndring af Skatteborgerne.

Rager: Ved Forelæggelsen af dette Lovforslag har den højtærede Indenrigsminister givet til Kende, at han maa dele det Synspunkt, som er fremsat af et Flertal inden for Københavns Kommunalbestyrelse, hvorefter Københavns Kommune kan blive nødsaget til allerede i indeværende Budgetaar at opkræve en ekstra Skat.

Naar Rigsdagen stilles over for et Problem af denne Art, er det ret naturligt, at man kaster et Blik paa Københavns Kommunes Økonomi i al Almindelighed, og for mig synes det at være naturligt, at det Spørgsmaal, man maa stille sig, er dette: Hvorledes har Københavns Kommune økonomisk set klaret Kriseaarssituationen? Med andre Ord, det vil være naturligt at foretage en Sammenligning mellem den Stilling, som Københavns Kommune havde ved Udgangen af Finansaaret 1929—30 eller 1930—31, og Københavns Kommunes Stilling i Øjeblikket.

Forholdet er dette, at Københavns